
IRODALOM

Bendur István : Idehaza

Mesélj a gyönyörű hazádról,
A tájról, amely felnevelt,
A terménytől terhes határról,
Hol tavasztól őszi énekelt

S tanított látni a világot
Sok rokonod és ismerősöd,
S lelked kamráit megpakolta
Ezer kincsével minden ősöd.

A tisztességet itt tanultad,
A munka, ember becsületét,
Szárba szökkent szavad, szerelmed,
Itt formálta gondjaid a lét.

A sejtjeidbe beszivárgott
Szülőföldednek dala, tánca,
Gyógyító vizét, tüzes borát
Neked adta Kárpátok láncá.

Lelkednek itt varrta szárnyait
A világ-bekalandozta ész,
Megtanultad, hogy mit jelenthet
Szívet ölelő baráti kéz,

Öröm, bánat, veríték, könnyek,
Imádkozások, káromkodások,
Akkor nyert értelmet életed,
Ha köréd sorakoztak mások,

És számon tartották perceit
Minden napodnak küszködésén,
Lelkedbe vésvé reményeket
Bitangolt elmék tévedésén.

Ide jöttél a végtelenből,
Hazád örökre magára ölt,
Csak itt lelheted meg nyugtodat,
Ha egyszer csitít az anyaföld.

Szomorú szívvel tudatjuk, hogy Bendur István, hosszantartó, súlyos betegség után az idén nyáron 66. életévében elhunyt. Számos diákja kísérte a kitűnő tanárt, költőt és igaz embert utolsó útjára. — Mikes Int. Szerk.

